

[Inger Gautier Schmit.]

Barsel- og Svangerskabshjælp aldrig i nogen som helst Situation behøver at berøve sit ufødte Barn Livet. Baade i vor Alimentslovgivning, i alle Paragrafferne i Socialreformen om Barselhjælp og i det Forslag, som bl. a. vi fra vor Side har stillet, er der saa mange Bestemmelser — som muligvis senere vil blive forøget ved Forslag fra Befolkningskommissionen —, at ingen dansk Kvinde behøver at berøve sit ufødte Barn Livet. Det var det, der med kraftig Røst skulde siges til hele den danske Befolkning, og dette skulde sænke sig saaledes i Mentaliteten, at det kun blev i ganske faa Undtagelsestilfælde, Svangerskabsafbrydelse overhovedet blev foretaget.

Vi har derfor paa dette Omraade bygget vort Forslag op paa positiv Grund, idet vi begynder med en udrakt Haand til Hjælp og Støtte, ikke bare nogle tilfældige Ord, for de har jo ikke saa megen Betydning, men Forslag, der virkelig har en Basis, der virkelig rummer baade noget personligt og en økonomisk Bistand fra Statens Side. Vi foreslaar, at Staten paa Finanslovene giver Tilskud til Oprettelsen af Mødrehjælpsinstitutioner Landet over, baade til Start og til Drift af dem og eventuelt til Forbedring af allerede bestaaende Institutioner. Vi foreslaar, at disse skal være anerkendt og godkendt i hele deres Indretning, og at de skal have en Bestyrelse paa 3 Medlemmer, blandt hvilke der som oftest findes en Læge og en Sygeplejerske eller Barneplejerske, saaledes at der faktisk findes saglig Indsigt inden for Bestyrelsen.

Dette Forslag har gode Betingelser for at vinde ind i den danske Befolkning, fordi det bygger paa et stort Arbejde, der allerede er taget op paa privat Initiativ. Det er ikke en Nydannelse, der skal til; man behøver blot at bygge videre paa de mange Erfaringer, man allerede har paa dette Omraade. Vi tænker os ingenlunde, at disse Mødrehjælpsinstitutioner skal være en social Hjælp; en Hjælp for ubemidlede Kvinder alene, men vi tænker os netop, at det skal være Institutioner, hvor en hvilken som helst svanger Kvinde kan henvende sig for at faa Oplysninger og Vejledning, og hvis hun er i en saadan økonomisk Situation, at hun trænger til Støtte af juridisk eller personlig eller økonomisk Art, vil en

saadan Mødrehjælpsinstitution være i Stand til at henvise hende til de Kilder, som dansk Lovgivning anviser.

Befolkningskommissionen har, allerede inden Svangerskabskommissionen var færdig med sit Arbejde, udtalt sig om dette Spørgsmaal. Den siger i en af sine Udtalelser, at den synes, at Mødrehjælpsinstitutionerne ligger i saa høj Grad paa Linie med Seksualklinikkerne, at disse Klinikker egentlig ikke er strengt nødvendige, og det er netop det, der er vor Opfattelse af denne Sag, at disse Mødrehjælpsinstitutioner er af ganske anderledes positiv Art end Seksualklinikkerne.

Vi ønsker derfor oprigtigt, at Regeringen, selv om den i Øjeblikket ikke vil tage imod vort Forslag, ved passende Lejlighed vil tage det op til Overvejelse, idet jeg tror, at det ganske anderledes er i Samklang med Mentaliteten i den danske Befolkning end Seksualklinikkerne, som en vis begrænset Klike, navnlig her i København, er saa ivrig efter at faa oprettet.

Vort Forslag følger paa enkelte Omraader det konservative Forslag med Hensyn til Straffebestemmelserne. Naar vi ikke helt har kunnet enes om § 1 i vort Forslag, altsaa den medicinske Linie, ligger det deri, at Det konservative Folkeparti har en Udtalelse, som vi er noget betænkelige ved, idet det taler om en tilstedeværende legemlig stærk Svækkelse. Vi finder, at dette Udtryk kan give Anledning til nogen Mistydning, og maa derfor foretrække vort eget Forslag, som ganske ubetinget holder sig til, at det skal være paa den rene medicinske Linie. Hvad Udgifterne angaar, gaar baade Regeringsforslaget og det konservative Forslag ud paa, at Staten, hvis Kvinden ikke selv betaler Udgifterne, skal udrede disse Penge. Da vi kun tillader Svangerskabsafbrydelse paa medicinsk Indikation, hvor der foreligger en Forbrydelse, eller hvor der er al mulig Udsigt til en stærk Abnormitet, saa har vi den Opfattelse, at Staten absolut ikke bør blandes ind i hele dette Forhold.

Hvad angaar den medicinske Indikation, drejer det sig i alle Tilfælde om en Sygdomstilstand, saaledes at den vedkommende, hvis hun ikke selv kan betale, ganske automatisk gaar ind under de almindelige Sygekasseregler. Hvor der er Tale om Udsigt til Abnormitet, vil Udgiften, som allerede nu, komme til at hvile paa de